

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/37/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113214511
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2113214511.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Dominika Horváthová, v právnej veci žalobcu: Mesto Hlohovec, M. R. Štefánika 1, Hlohovec, IČO: 00 312 509, proti žalovanému: A. B., nar. X.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, D., zastúpený splnomocnencom: SOJKA LEGAL, s.r.o., A. Kmeťa 357/1, Dubnica nad Váhom, o zaplatenie 4.189,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti výroku I. a III. rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 17C/216/2013-393 zo dňa 24. novembra 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a vo výroku III. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 4.189,50 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 4.189,50 eura od 19.6.2014 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšku súd žalobu zamietla.

III. Žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil citáciou § 488, § 489, § 671 ods. 1, § 451, § 563, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení platnom do 31.1.2013, § 470 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne argumentoval tým, že „vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že žalovaný užíval bez právneho dôvodu v období od 18.2.2011 do 17.2.2013 pozemky - parcela registra C č. 5242/1 a parcela registra C č. 5242/2 o celkovej výmere 1.105 m² v intraviláne katastrálneho územia D. zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, ktoré sú vo vlastníctve žalobcu - Mesta Hlohovec, ktoré sú v celom rozsahu zastavené stavbou, v tom čase vo vlastníctve žalovaného. Uvedené nebolo v konaní sporné. Spornou nebola ani skutočnosť, že žalovaný za užívanie nehnuteľností žalobcovi neplatil, keď žalobca a žalovaný sa nevedeli dohodnúť o výške odplaty za užívanie.

Spornou skutočnosťou teda i v predmetnom konaní zostala výška vydania bezdôvodného obohatenia - výška odplaty za užívanie obvyklá v danom mieste a čase.

Žalobca za účelom preukázania výšky odplaty za užívanie predložil súdu znalecký posudok vyhotovený znalcom v odbore Stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby a odhad hodnoty nehnuteľností Ing. Róbertom

Gergičom, ktorým bola určená všeobecná hodnota nájomného za užívanie predmetných pozemkov vo výške 4,75 Eur/m²/rok.

Žalovaný namietal správnosť tohto znaleckého posudku, mal za to, že znalec vôbec nezohľadnil, že predmetný pozemok patriaci žalobcovi bol zastavaný stavbou vo vlastníctve žalovaného. Navrhol vypočítať znalca Ing. Róberta Gergiča za účelom jeho vyjadrenia, prečo táto skutočnosť nebola zohľadnená pri určení ceny odplaty za užívanie.

Nakoľko i po výsluchu znalca Ing. Róberta Gergiča zostala otázka výšky odplaty za užívanie spornou, zástupkyňa žalobcu navrhla do konania pribrať znalca za účelom stanovenia výšky odplaty za užívanie predmetných nehnuteľností v rozhodnom období.

Súd pribral do konania znalca Ing. Dezidera Csenkyho, ktorý určil výšku odplaty - nájomného v období od 18.2.2011 do 17.2.2013 za užívanie predmetných pozemkov na sumu 8.720,- eur (3,950 eur za m² ročne).

Žalobca nemal námietky k znaleckému posudku. Žalovaný namietal správnosť znaleckého posudku Ing. D. Csenkyho, opätovne poukazoval na to, že znalec vo svojom znaleckom posudku vôbec nezohľadnil skutočnosť, že pozemky sú (resp. boli) v celom rozsahu zastavané stavbou (v súčasnosti vo vlastníctve tretej osoby), keď táto skutočnosť bola znalcovi známa, a napriek tomu vyššie uvedenú skutočnosť v posudku nezohľadnil, a to v základnom koeficiente - koeficiente redukujúcich faktorov. Za účelom objasnenia uvedenej skutočnosti žalovaný navrhol výsluch znalca.

Znalec Ing. Dezider Csenky uviedol, že sa pridrižiava posudku, pri jeho vypracovaní vychádzal z Vyhlášky č. 254/2010 Z.z. v tom čase platnej, uviedol, že skutočnosť, že pozemky sú zastavané stavbou a nie je možné využiť ich na iný účel je zohľadnená v jednotlivých koeficientoch napr. koeficient využitia, alebo koeficienty, ktoré upravujú východiskovú hodnotu, čo je na str. 4 posudku. Ďalej uviedol, že táto skutočnosť by nemala byť zohľadnená v redukujúcich faktoroch, nepoužíva sa to ani v prípade aj keď určitá časť pozemku je zastavaná, aj vtedy sa používa plná hodnota pozemku. V prípade, že by na posudzovaných pozemkoch nebola žiadna stavba bola by všeobecná hodnota pozemkov taká istá.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, súd pri určení výšky odplaty za užívanie vychádzal zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom Ing. Deziderom Csenky, keď mal za to, že tento posudok a jeho záver nebol žiadnym relevantným spôsobom spochybnený, znalec i pred súdom dostatočne vysvetlil akým spôsobom dospel k výške určenej odplaty za užívanie, pri určení ceny zohľadnil i skutočnosť, že na predmetných pozemkoch stojí stavba, vysvetlil, že táto skutočnosť sa nezohľadňuje v redukujúcich faktoroch tak, ako sa domnieva žalovaný, znalec uviedol, že i v prípade ak je pozemok zastavaný, používa sa plná hodnota pozemku.

Žalovaný s vyjadrením znalca nesúhlasil, avšak podľa názoru súdu žalovaný žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil záver znaleckého posudku Ing. Dezidera Csenkyho, neuviedol na základe čoho zastáva názor, že existencia stavby na pozemkoch sa bezpodmienečne musí zohľadniť okrem iného aj v koeficiente redukujúcich faktorov, tvrdil, že uvedené vyplýva z aktuálneho znenia predmetnej vyhlášky (po zmene vykonanej vyhl. č. 213/2017), v ktorej sa konštatuje, že práve a len na účely vyporiadania vlastníckych práv (t. j. v iných prípadoch nie) sa pri hodnotení redukujúcich faktorov neprihliada napríklad na stavbu na cudzom pozemku.

Podľa názoru súdu, uvedené tvrdenie zástupcu žalovaného nespochybňuje postup a záver znalca Ing. Dezidera Csenkyho, keď ide len o názor odborne nespôsobilej osoby na aplikáciu znenia vyhlášky pri ohodnocovaní nehnuteľností.

Nakoniec i znalec Ing. Róbert Gergič v znaleckom posudku predložennom žalobcom zohľadnil skutočnosť, že na predmetných pozemkoch sa nachádza stavba, všeobecnú hodnotu nájomného za užívanie predmetných pozemkov určil vo výške 4,75 Eur/m²/rok, teda len o 0,80 eur/m²/rok vyššiu ako znalec Ing. Dezider Csenky a ani z tohto znaleckého posudku nevyplýva, že zastavanie predmetných nehnuteľností má taký vplyv na výšku odplaty za užívanie ako to tvrdí zástupca žalovaného.

Čo sa týka námietky zástupcu žalovaného v podaní zo dňa 11.2.2020 (odvolanie proti rozsudku), že znalec Ing. Dezider Csenky v znaleckom posudku explicitne uviedol, že pozemky neohodnocoval podľa platnej a účinnej právnej úpravy v čase vypracovania znaleckého posudku, ale podľa vyhlášky č. 254/2010 Z. z., ktorá bola v platnosti v čase určenia výšky odplaty, pričom právne posúdenie takéhoto postupu znalca zostalo zo strany súdu prvej inštancie bez povšimnutia, súd pre úplnosť k uvedenému tvrdeniu zástupcu žalovaného uvádza, že zo Znaleckého posudku č. 70/2019 Ing. Dezidera Csenkyho vyplýva, že použitým právnym predpisom bola Vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v platnom znení. (strana 2 Znaleckého posudku bod 6.)

Znalec Ing. D. Csenky pred súdom na otázku - Pri určení všeob. hodnoty pozemkov ste vychádzali z právnej úpravy účinnej v období za aké sa určoval nájom? uviedol: „Podľa Vyhlášky 254/2010 Z.z. v tom čase platnej.“

Súd uvádza, že Vyhláškou MS SR č. 254/2010 Z.z. zo dňa 18.5.2010 sa menila vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov. Teda, ku dňu určenia výšky finančnej náhrady bola v platnosti Vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v platnom znení, teda i v znení Vyhlášky MS SR č. 254/2010 Z.z. zo dňa 18.5.2010.

Čo sa týka listinných dôkazov predložených žalobcom - Žiadosť o odkúpenie pozemkov pod budovou zo dňa 16.5.2012 (č.l. 11); Výpis uznesenia č. 47 zo zasadnutia Mestského zastupiteľstva v Hlohovci zo dňa 28.6.2012 (č.l. 21); List „Majetkovoprávne usporiadanie pozemku pod budovou“ zo dňa 26.7.2012 vrátane návrhu nájomnej zmluvy (č.l. 22 - 23); List „Odpoveď na Váš list zo dňa 26.7.2012“ zo dňa 15.8.2012 (č.l. 25); List „Prenájom pozemku zastavaného budovou - stanovisko mesta Hlohovec“ zo dňa 26.9.2012 (č.l. 27); List „Majetkovoprávne usporiadanie pozemku pod budovou zo súp. č. XXX k.ú. D.“ zo dňa 1.10.2012; Výpis uznesenia č. 94 zo zasadnutia Mestského zastupiteľstva v Hlohovci zo dňa 13.12.2012 (č.l. 27); List „Prenájom, odkúpenie pozemku zastavaného budovou s.č. XXX, k.ú. D.“ zo dňa 17.12.2012 (č.l. 30); List „Žiadosť o vydanie bezdôvodného obohatenia“ zo dňa 12.3.2013 (č.l. 32); tieto preukazujú iba skutočnosť, ktorá nebola medzi stranami sporná a to, že strany sporu sa pred podaním žaloby pokúšali o vyriešenie veci - uzavretie nájomnej zmluvy, resp. odkúpenie predmetných pozemkov. Uvedené listinné dôkazy preto nemali žiadny vplyv na rozhodnutie v danej veci.

Čo sa týka listinných dôkazov predložených žalovaným - Podnájomná zmluva zo dňa 30.9.2011 (č.l. 54-59); Zmluva o nájme nehnuteľností zo dňa 21.12.2012 (č.l. 60-68) a predložených žalobcom - Nájomná zmluva č. 623/2014 (č.l. 136-138); Nájomná zmluva č. 386/2015 zo dňa 9.7.2015 (č.l. 139-141); Nájomná zmluva č. 190/2012 zo dňa 11.4.2012 (č.l. 142-144); Dodatok č. 1 k Nájomnej zmluve č. 275/2007 zo dňa 14.12.2007 č. 369/2012 (č.l. 145-146); Nájomná zmluva č. 380/2012 (č.l. 147-148); Nájomná zmluva č. 376/2013 zo dňa 8.7.2013 (č.l. 149-150); Nájomná zmluva č. 25/2016 (č.l. 151-153); Nájomná zmluva č. 225/2016 zo dňa 23.8.2016 (č.l. 154-156); Stanovenie východiskovej ceny pre odpredaj nehnuteľností - pozemkov vo vlastníctve mesta Hlohovec (č.l. 157); Výpis uznesení a nariadení s rokovania Mestského zastupiteľstva v Hlohovci konaného dňa 28.6.2012 (č.l. 159-160); Výpis uznesení a nariadení s rokovania Mestského zastupiteľstva v Hlohovci konaného dňa 13.12.2012 (č.l. 161); Nájomná zmluva č. 474/2013 (č.l. 162-188); tieto listinné dôkazy preukazujú finančnú náhradu za užívanie iných pozemkov v meste Hlohovec. Vzhľadom na skutočnosť, že v danej veci bol za účelom zistenia výšky finančnej náhrady za užívanie predmetných pozemkov v danom mieste a v rozhodnom období vypracovaný znalecký posudok, ktorý nebol relevantným spôsobom spochybný (vid. odôvodnenie v bode 24 tohto rozhodnutia), nemali tieto listinné dôkazy žiadny vplyv na rozhodnutie vo veci, napokon žalobca nimi preukazoval, že ním požadovaná výška finančnej náhrady je primeraná a rovnako žalovaný nimi preukazoval, že ním navrhovaná výška finančnej náhrady je primeraná.

Čo sa týka listinných dôkazov predložených žalovaným - Všeobecne-záväzná nariadenie mesta Hlohovec č. 130/2012 o zásadách hospodárenia a nakladania s majetkom mesta Hlohovec účinné od 1.1.2013 (č.l. 112-116); Všeobecne-záväzná nariadenie mesta Hlohovec č. 111/2009 o zmluvných prevodoch vlastníctva majetku mesta Hlohovec a o nájme majetku vo vlastníctve mesta Hlohovec + Dodatok č. 1 (účinnosť 15.5.2011) + Dodatok č. 2 (účinnosť 1.1.2013) účinné od 1.1.2010 (č.l. 117-120); Nájomná zmluva zo dňa 16.7.2009 (č.l. 124-125), tieto nemali pre rozhodnutie vo veci žiadny význam, keď uvedené nariadenia sú záväzné pri tvorbe výšky nájomného žalobcom - Mestom Hlohovec. V danej veci bola výška finančnej náhrady určená znaleckým dokazovaním.

Čo sa týka listinných dôkazov predložených žalovaným - Znalecký posudok č. 62/2015 zo dňa 14.12.2015 (č.l. 256-267); Znalecký posudok č. 5/2018 zo dňa 7.2.2018 (č.l. 268-285); Znalecký posudok č. 13/2012 zo dňa 19.3.2012 (č.l. 286-290); Znalecký posudok č. 142/2012 zo dňa 2.7.2012 (č.l. 291-295), tieto listinné dôkazy žalovaný predložil na preukázanie, že v analogických veciach (pozemky zastavané cudzou stavbou) bol koeficient redukujúcich faktorov s úplnou samozrejmosťou znížený.

K hodnoteniu týchto listinných dôkazov súd uvádza, že nie je v kompetencii súdu akokoľvek posudzovať tieto znalecké posudky, nakoľko súd na to nemá potrebné odborné znalosti, preto tieto listinné dôkazy neboli spôsobilé ani spochybniť znalecké dokazovanie v predmetnej veci.

Vzhľadom na uvedené, súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.189,50 eur, ako bezdôvodné obohatenie - majetkový prospech ktorý získal tým, že užíval nehnuteľnosti patriace žalobcovi bez právneho dôvodu a bezodplatne a to v období od 18.2.2011 do 17.2.2013, keď výška odplaty bola znaleckým posudkom za uvedené obdobie určená sumou 8.720,- eur, pričom na zaplatenie

sumy 4.530,50 eur bol žalovaný zaviazaný rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 17C/216/2013-72 zo dňa 10.12.2014 (8.720,- eur mínus 4.530,50 eur = 4.189,50 eur).

Nakoľko čas plnenia v danom prípade nebol dohodnutý, žalovaný mal v zmysle citovaného ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka plniť prvého dňa po tom, čo ho o plnenie žalobca požiadal. Žalobca v žalobe žiadal priznať úrok z omeškania od 18.2.2013, v odvolaní zo dňa 23.1.2015 voči rozsudku č.k. 17C/216/2013-72 zo dňa 10.12.2014 uviedol, že úrok z omeškania mal byť súdom priznaný najneskôr od 16.4.2013, keď žalovaného vyzval na plnenie listom zo dňa 12.3.2013 a to v lehote do 15.4.2013.

Vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy - listu zo dňa 12.3.2013 žalovanému, súd za prvú výzvu na zaplatenie považoval doručenie predmetnej žaloby žalovanému dňa 17.6.2014, nasledujúci deň mal žalovaný plniť a dňom 19.6.2014 sa dostal do omeškania. Súd priznal žalobcovi úrok z omeškania od uvedeného dňa vo výške 8,15 % ročne v zmysle citovaného ustanovenia § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., keď vychádzal zo základnej úrokovej sadzby ECB ktorá ku dňu 19.6.2014 bola 0,15 %.

Čo sa týka výroku II. predmetného rozsudku (zamietnutie žaloby vo zvyšku), súd pri písomnom vyhotovovaní rozsudku zistil, že tento výrok je nadbytočným, keď rozsudkom č.k. 17C/216/2013-319 zo dňa 13.11.2019 súd uložil žalovanému vo výroku I. povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.189,50 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 4.189,50 eura od 19.6.2014 do zaplatenia; vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III.).

Vo výroku II. - zamietnutia žaloby vo zvyšku uvedený rozsudok nebol napadnutý odvolaním. Predmetom tohto konania tak zostalo iba zaplatenie sumy 4.189,50 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 4.189,50 eura od 19.6.2014 do zaplatenia, v ktorej časti súd žalobe vyhovel v celom rozsahu.

Súd nevykonával dokazovanie navrhované zástupcom žalovaného - predloženie znaleckého posudku Ing. Tibora Šripca vypracovaného v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 23Cb/82/2015, ktorým chcel spochybníť závery znaleckého posudku Ing. Csenkyho ako aj metodiku ktorú znalec použil, keď ako súd uviedol, v predmetnom konaní sa dvaja znalci zhodne vyjadrili aké skutočnosti majú, resp. nemajú vplyv na určenie výšky odplaty za užívanie, oba znalecké posudky sú porovnateľné, preto súd považoval takéto dokazovanie za neúčelné.

Súd nevykonával ani dokazovanie navrhované zástupkyňou žalobcu - predvolanie znalcov za účelom odstránenia rozdielov v záveroch znalcov, keď takéto dokazovanie súd s poukazom na odôvodnenie rozhodnutia uvedené v bode 24 tohto rozhodnutia nepovažoval za potrebné.

V danej veci rozhodnutie o výške odplaty za užívanie záviselo od znaleckého dokazovania, keď strany sporu sa nedohodli, žalovaný neplatil žiadnu odplatu.

Z komentára k ustanoveniu § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku vyplýva, že zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania v ktorých výška planenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. (Doc. JUDr. Marek Števec, PhD. a kolektív autorov, Civilný sporový poriadok, Veľké komentáre, C.H.BECK, str. 926)

Vzhľadom na uvedené, keďže žalobe žalobcu bolo čiastočne vyhovené (žalobou sa domáhal zaplatenia sumy 10.497,50 eur s príslušenstvom), patrí mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% z priznanej sumy, t.j. sumy 8.720,- eur.“

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný vo vyhovujúcom výroku I. a v závislom výroku III. o trovách konania, a to z dôvodu (alternatívne), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP), súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP).

Podľa právneho názoru žalovaného súd opätovne dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam tým, že z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnemu vyhodnoteniu ich pravdivosti a relevancie, pričom súčasne porušil aj pravidlá formálnej logiky. Žalovaný poukázal na hodnotenie dôkazu znalcom, pričom dôvodil, že súd skúma, či posudok vychádza zo zistených skutočností, či nie je rozporný a či je z hľadiska pravidiel logického myslenia presvedčivý (R 4/1969). Ak mal súd pri rozhodovaní k dispozícii

dva znalecké posudky s rozdielnymi závermi o tej istej otázke, musí ich zhodnotiť v tom zmysle, ktorý z nich a z akých dôvodov vezme za podklad svojho rozhodnutia, a z akých dôvodov nevychádza zo záverov druhého znaleckého posudku; k tejto úvahe je potrebné vypočítať oboch znalcov. Ak by ani takto nebolo možné odstrániť rozpory v záveroch znaleckých posudkov, treba dať tieto závery preskúmať iným znalcom, vedeckým ústavom alebo inou inštitúciou (R 45/1984). Poukázal tiež na nález ÚS ČR III. ÚS 299/06 zo dňa 30.04.2007, rozhodnutie NS ČR zo dňa 26.11.1998, sp. zn. 3Cdon 385/96), uznesenie NS SR zo dňa 24.05.2011, sp. zn. 7Cdo 41/2010, rozsudok NS ČR zo dňa 06.08.2009, sp. zn. 30Cdo 352/2008. Žalovaný citoval: „Súd síce nemôže hodnotiť správnosť odborných záverov vyjadrených znalcom, avšak môže výsledky znaleckého dokazovania hodnotiť voľne, t.j. vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam, ktoré vyplynuli z iných dôkazov.“ (ŠTEVČEK, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, str. 771)

Podľa právneho názoru žalovaného súd prvej inštancie nevyhodnotil znalecký posudok Ing. Csenkyho dostatočne a presvedčivo, keď v konaní vykonané znalecké dokazovanie neposúdil, či vychádza z aplikovateľnej právnej úpravy a zo zistených skutočností, či nie je rozporné, či je z hľadiska pravidiel logického myslenia konzistentné, či teoretické východiská, ktorými znalec odôvodňuje svoje závery sú vierohodné, či spôsob vyvodzovania záverov znalca je presvedčivý a pod. Súd prvej inštancie rovnako rezignoval na zákonnú požiadavku vyhodnotiť všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, povyšujúc záver znaleckého dokazovania nad akékoľvek iné dôkazy. Žalovaný v priebehu súdneho konania viacnásobne spochybnil závery znaleckého posudku Ing. Csenkyho, a to v otázke posudzovania otázky existencie stavby na pozemkoch žalobcu a mieri reflexie tejto skutočnosti v znaleckom ohodnocovaní, a tým aj vo výslednej trhovej hodnote. Podľa právneho názoru žalovaného nezodpovedá princípom bazálnej logiky, aby v celom rozsahu zastavaný pozemok v centre Hlohovca mal takú istú trhovú cenu ako ničím nezaťažený stavebný pozemok v centre Hlohovca. Na uvedené konštatovanie pritom nie je potrebné mať žiadne odborné vzdelanie, úplne postačuje bežná empiria a takpovediac sedliacky rozum, čo žalovaný namietá opätovne bez akejkoľvek odozvy súdu s ohľadom na dôkladné právne posúdenie veci a zrozumiteľné právne odôvodnenie svojich prijatých záverov absolútne nezohľadňujúcich a neprihliadajúcich na právne skutočnosti a poskytnuté dôkazy uvádzané žalovaným. Nelogickosť a nepresvedčivosť znaleckého posudku Ing. Csenkyho nebola odstránená ani jeho výsluchom. Znalec pri výsluchu konanom dňa 13.11.2019 uviedol, že skutočnosť, že pozemky sú zastavané v celom rozsahu stavbou nebolo zohľadnené vo východiskovej hodnote, avšak bola „zohľadnená v jednotlivých koeficientoch, napr. koeficiente využitia alebo koeficienty, ktoré upravujú východiskovú hodnotu, čo je na str. 4 ZP“. Uvedené vyjadrenie je však zmätočné a spochybňujúce východiská znalca pri stanovení všeobecnej hodnoty pozemkov a následne stanovenie výšky nájomného.

Znalcom stanovená východisková hodnota pozemkov vychádza z hodnoty určenej v prílohe č. 1 vyhlášky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, kde pre tzv. ostatné okresné mestá so sídlom okresných úradov je stanovená na hodnotu 9,96. Žiaden koeficient uvedený v znaleckom posudku na strane 4 nemá žiaden vplyv na východiskovú hodnotu. Jednotlivé koeficienty uvedené na str. 4 posudku tak majú vplyv na stanovenie hodnoty koeficientu polohovej diferenciacie, a tým ovplyvňujú aj všeobecnú hodnotu pozemkov.

Znalcom uvedená skutočnosť, že existenciu stavby zohľadnil aj v koeficiente využitia (zrejme myslené v koeficiente kV – koeficient intenzity využitia) je podľa právneho názoru žalovaného na strane jednej zavádzajúca, keď nevyplýva zo žiadneho bližšieho vysvetlenia, na strane druhej odporujúca samotným tvrdeniam znalca, ktorý na otázky žalovaného uviedol, že bez ohľadu na skutočnosť, či by na pozemkoch bola cudzia stavba, stavba vo vlastníctve vlastníka pozemkov alebo by tam nebol žiadna stavba, všeobecná hodnota pozemkov by bola tá istá (!?), t.j. žiaden koeficient by sa len z dôvodu existencie/neexistencie stavby na pozemku nezmenil.

Žalovaný vo svojej argumentácii poukázal na platnú právnu úpravu, na viacero súdnych rozhodnutí v analogických veciach, napokon predložil viacero znaleckých posudkov v analogických veciach. Všetky tieto skutočnosti a relevantné právne argumenty zostali zo strany súdu prvej inštancie bez povšimnutia, resp. súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku obmedzil len na konštatovanie (bod 24. druhý a tretí pododsek rozsudku).

Ako súd vyhodnotil správnosť znalcom stanovených jednotlivých koeficientov v rozsudku opätovne celkom absentuje, čím sa rozsudok okrem nesprávnych skutkových zistení stal aj v tejto časti zmätočný a nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

Znalec Ing. Csenky v znaleckom posudku explicitne uviedol, že pozemky neohodnocoval podľa platnej a účinnej právnej úpravy v čase vypracovania znaleckého posudku, ale podľa vyhlášky č. 254/2010 Z.z., ktorá bola v platnosti v čase určenia výšky odplaty. Právne posúdenie takéhoto postupu znalca zo strany súdu bolo vyhodnotených zmätočne. V čase odovzdania dokončeného Znaleckého posudku č.

70/2019 Ing. Dezidera Csenkyho (dňa 11.04.2019) bola už platná a účinná právna úprava Vyhlášky č. 492/2004 Z. z. v znení novely č. 213/2017 Z. z., ktorá nahradila práve znalcom uvádzanú aplikovanú novelu 254/2010 Z. z., čo značne narúša právnu stabilitu správnosti prijatého záveru súdu v rozsudku a zároveň popiera právnu relevanciu dôkazu. Žalovaný opätovne uvádza, že Ing. Škripec vo svojom znaleckom posudku č. 74/2018 predloženom v konaní vedenom na tunajšom súde sp. zn. 23Cb/82/2015 (ktorý žalovaný žiadal ako dôkaz vykonať aj v tomto konaní) vychádzal pri stanovení všeobecnej hodnoty pozemkov z vyhlášky č. 492/2004 Z. z. platnej a účinnej v čase vypracovania znaleckého posudku, t.j. nie spätne podľa právnych predpisov platných v čase, ku ktorému sa oceňovanie viaže. Podľa výkladu formulovaného súdnou praxou však majú písomné znalecké posudky spracované mimo konania v konkrétnej veci povahu listinného dôkazu, nejde o znalecký posudok podľa § 127 OSP (v súčasnosti § 206 CSP) (uznesenie NS SR zo dňa 12.12.2012, sp. zn. 3Cdo 16/2012).

Súd prvej inštancie na jednej strane pripustil výsluch Ing. Gergiča ako svedka (t.j. nie ako znalca), na strane druhej posúdenie tohto dôkazu sám v odôvodnení rozsudku spochybnil, keď priznal tomuto dôkazu stupeň preukázanosti zistení v rovnakom rozsahu, ako by išlo o zistenia vyplývajúce zo znaleckého posudku.

Vyššie uvedené potom spochybňuje aj relevanciu dôvodov, ktoré súd prvej inštancie viedli k tomu, že nevykonal dokazovanie predložením znaleckého posudku Ing. Škripca.

Právne neudržateľný je aj právny záver súdu v odôvodňovaní dôkazných prostriedkov navrhovaných žalovaným v rozsudku (bod 27 rozsudku), kde uvádza, že: „tieto nemali pre rozhodnutie vo veci žiadny význam, keď uvedené nariadenia sú záväzné pri tvorbe výšky nájomného žalobcom - Mestom Hlohovec. V danej veci bola výška finančnej náhrady určená znaleckým dokazovaním.“ Žalovaný je právneho názoru, že už pri prvotnom pohľade na vyššie citované je zrejmé, že prijatý právny záver si svojím vlastným obsahom logicky odporuje. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobcom je Mesto Hlohovec a predmetom sporu je stanovenie výšky nájomného sú žalovaným navrhované dôkazy relevantným podkladom dopĺňajúcim reálny obraz zhmotnený v právnej forme.

Súd k navrhovaným dôkazom žalovaným (bod 28. prvý pododsek rozsudku) v podobe znaleckých posudkov: „Znalecký posudok č. 62/2015 zo dňa 14. 12.2015 (č.l. 256-267); Znalecký posudok č. 5/2018 zo dňa 7.2.2018 (č.l. 268-285); Znalecký posudok č. 13/2012 zo dňa 19.3.2012 (č.l. 286-290); Znalecký posudok č. 142/2012 zo dňa 2.7.2012 (č.l. 291-295)“ zaujal právne stanovisko, že ich bude vykladať ako listinné dôkazy, čo opätovne potvrdzuje žalovaným vyššie uvádzanú právnu spornosť výkladu dôkazov. K právnenému záveru prijatému súdom v rozsudku (bod 28. druhý pododsek rozsudku), žalovaný má za to, že právne hodnotenie dôkazov súdom má zjavný dvojitý meter, zatiaľ čo pri navrhovanom znaleckom posudku žalobcom (znalecký posudok Ing. Róberta Gergiča č. 69/2012) môže byť a aj bolo súdom z ohľadom na nutné odborné znalosti (aspoň v laickej miere) vyhodnotené ako relevantný dôkaz (bod 23. prvý pododsek rozsudku). Rozdielne súd vykladá znalecké posudky citované v predošlom pododseku navrhované žalovaným ako dôkazné prostriedky, a to vzhľadom na nedostatok odbornej spôsobilosti súdu sa predmetnými dôkazmi zaoberať, a teda žalovaným navrhované dôkazy sa už súdom aplikovať na merito veci nedajú. Je zjavné, že takéto odlišné právne hodnotenie, resp. posúdenie dôkazných prostriedkov súdom je právne neprípustné a neudržateľné. Takýto právny záver vytvára zjavnú právnu nesprávnosť posúdenia veci súdom, keďže súd bol spôsobilý prijať či už odborne závery (na laickej úrovni) uvádzané znaleckým posudkom č. 70/2019 Ing. Dezidera Csenkyho a tiež najmä odborne posúdiť odborné závery prijaté znaleckým posudkom Ing. Róberta Gergiča č. 69/2012. Znalecké posudky (podľa bodu 28. prvý pododsek rozsudku) podľa právneho názoru žalovaného mali byť jednoznačne posúdené rovnako ako ostatné navrhované dôkazy bez akéhokoľvek rozlišovania, resp. takéto rozlišovanie malo byť zo strany súdu náležite zdôvodnené. Znalecký posudok Ing. Tibora Škripca súd odmietol vykonať vôbec bez relevantného zdôvodnenia.

Prijatý právny záver súdu pri listinných dôkazoch (bod 26. rozsudku), rozsudok je právne neudržateľný, pretože žalovaný si nie je vôbec vedomí, že by žalobca preukázal na podklade ním predložených dôkazov, že žalobcom požadovaná výška finančnej náhrady je primeraná a absolútne popiera prijatý právny záver súdu, keď konštatuje, že znalecký posudok (podľa bodu 24. rozsudku) nebol žalovaným relevantným spôsobom spochybnený, s odvolaním sa na vyššie uvádzané skutočnosti, ktoré namieta od počiatku predloženia uvádzaných dôkazov. Podľa právneho názoru žalovaného je zrejmé, že prijatý záver súdu v rozsudku zjavne koliduje s právnym záverom prijatým odvolacím súdom v Uznesení č. k. 24Co/49/2020 – 360 (bod 30. uznesenia) zo dňa 27.01.2021.

Súd vôbec nereflektoval tento procesný postup v podobe správneho vykonania dôkazov pri právnom posudzovaní dôkazov. Prijatý právny záver súdom v rozsudku je jednoznačne právne nepostačujúci. Zároveň žalovaný podotýka, že takýto právny záver ani nie je dôkazne podložený a výrazným spôsobom

narúša právnu stabilitu správnosti prijatého záveru súdu a zaťažuje Rozsudok výraznými právnymi vadami, ktoré zdôrazňujú najmä jeho dominantné právne vlastnosti v podobe zmätočnosti a arbitrárnosti. Prijaté závery súdu vôbec nezdôvodňujú prečo súd vedel posúdiť či už odborne alebo právne závery prijaté dôkazmi, na podklade ktorých tvrdí, že rozhodol, resp. prečo iné dôkazy vykonal inak ako žalovaným navrhované dôkazy. Rovnako súd nezdôvodnil prečo rozlišoval medzi jednotlivými navrhovanými dôkazmi v ich právnej váhe. Ako navrhované dôkazy posúdil, a to či už ako samostatné dôkazy alebo v ich vzájomnej súvislosti.

Súd prijal v rozsudku právny záver (bod 33. prvý pododsek rozsudku), že nevykoná znalecký posudok Ing. Škripca č. 74/2018 predloženom v konaní vedenom na tunajšom súde sp. zn. 23Cb/82/2015 (ktorý žalovaný žiadal ako dôkaz vykonať aj v tomto konaní) s odôvodnením, že: „v predmetnom konaní sa dvaja znalci zhodne vyjadrili aké skutočnosti majú, resp. nemajú vplyv na určenie výšky odplaty za užívanie, oba znalecké posudky sú porovnateľné, preto súd považoval takéto dokazovanie za neúčelné.“ Takéto právne odôvodnenie súdu, prečo nevykonal dôkaz je právne neudržateľný a trpí viacerými skutkovými a právnymi vadami. Žalovaný má za to, že ním navrhovaný dôkaz mohol a mal byť súdom vykonaný pre doplnenie práve vyššie uvádzaného nedostatku odbornej nespôsobilosti súdu posúdiť odbornosť spornej veci. Súd absolútne odignoroval túto skutočnosť a rozhodol na podklade žalovaným spochybneného znaleckého posudku a na podklade žalobcom navrhovaného dôkazu, ktorý samotným súdom nebol jednoznačne právne označený, čím vytvoril zjavnú zmätočnosť.

Pokiaľ ide o ďalšie zo žalovaným označených a predložených dôkazov (vymenovaných na str. 10 odvolania), žiaden nebol relevantným spôsobom zdôvodnený prečo ich súd nevykonal, a preto žalovaný má za to, že neboli ani náležite vykonané resp. súdom nevykonané vôbec. Súčasne však žalobca uvádza, že k porovnateľným navrhovaným dôkazom zo strany žalobcu súd pristupoval odlišne, a to buď boli náležite vykonané alebo boli náležite odôvodnené.

Vzhľadom na nesprávne skutkové zistenia súd prvej inštancie vec súčasne aj nesprávne právne posúdil a to v otázke výšky bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobcu.

Podľa právneho názoru žalovaného súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému realizáciu jeho procesných práv, a to porušením rozhodujúcich charakteristík spravodlivého procesu v takej intenzite, ktorú nemožno nijako objektívne zdôvodniť a ani ospravedlniť. Predovšetkým, súd prvej inštancie nesprávnymi a zmätočnými skutkovými zisteniami vniesol do rozhodovacej činnosti ústavne neakceptovateľnú arbitrárnosť a svojvôľu, nevysporiadal s relevantnou argumentáciou žalovaného (najmä, nie však výlučne, otázkou zohľadnenia existencie stavby v jednotlivých koeficientoch podľa znaleckého posudku a pod.), čím sa stal rozsudok zmätočný a nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, nielenže nevykonal žalovaným označené dôkazy (viď bod 2 odôvodnenie), ale celkom rezignoval na uvedenie dôvodov, prečo tieto označené dôkazy nevykonal, a to opätovne.

V prípade, ak odvolací súd bude mať za to, že niektoré zo žalovaným vyššie uvedených dôvodov subsumovaných pod iné odvolacie dôvody možno považovať za tzv. inú vadu konania, žalovaný žiada, aby boli takto posudzované. Ide pritom o také závažné vady konania, ktorých bezprostredným a priamym následkom je nesprávne rozhodnutie vo veci.

Na základe uvedených skutočností navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. K odvolaniu podal vyjadrenie žalobca. Spornou zostala iba otázka pri stanovení všeobecnej hodnoty nájmu, pričom je potrebné prihliadať na konkrétne skutočnosti a to, že na pozemku žalobcu stojí stavba vo vlastníctve žalovaného. Ide o odbornú otázku na vyriešenie ktorej nemá súd znalosti. Súd založil vyriešenie tejto otázky na záveroch znaleckého posudku, ktorý predložil žalobca, resp. na znaleckom dokazovaní, ktoré sám nariadil. Závery oboch znalcov sú v tejto otázke zhodné. Správny je záver súdu, že žalovaný nemá odbornú spôsobilosť tieto závery znalcov vyvrátiť. Žalovaným vykonaný výklad vyhlášky č. 492/2004 vrátane jej noviel č. 254/2010 aj č. 213/2017 Z.z. nie je spôsobilý vyvrátiť správnosť záverov znalcov v uvedenej otázke. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že žiadna z týchto právnych úprav neobsahuje ako ponižujúci faktor žalovaným označenú skutočnosť zastavanosť pozemku stavbou v jeho vlastníctve. Novela vyhlášky č. 213/2017 Z.z. k úprave redukujúcich faktorov doplnila vetu: Pri stanovení všeobecnej hodnoty pozemku na účely vyporiadania vlastníckych práv k pozemku medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemku sa pri hodnotení redukujúcich faktorov neprihliada na záťaž spôsobené vlastníkom stavby (napríklad stavba na cudzom pozemku a pod.). Z uvedeného vyplýva, že aj samotná právna úprava nielenže nepozná skutočnosť uvádzanú žalovaným ako redukujúci faktor, ale ju dokonca považuje v prípade konkrétneho sporu, za osobitne vymedzenú skutočnosť, na ktorú sa pri úprave redukujúcich faktorov neprihliada. Subjektívny názor žalovaného na spornú otázku nie je

spôsobilý vyvrátiť záver vychádzajúci zo záverov dvoch znaleckých posudkov. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že súd nevykonal ním navrhnutý dôkaz znalecký posudok znalca Ing. Tibora Škripca č. 74/2018 podaný v spore sp. zn. 23Cb/82/2015 vedenom medzi rovnakými stranami týkajúci sa rovnakého nároku za iné časové obdobie, žalobca poukazuje, že aj tento znalec dospel k rovnakým záverom ako znalci Ing. Csenky a Ing. Gergič, keď pri koeficiente redukujúcich faktorov uviedol rovnakú hodnotu, teda nezistil žiaden dôvod na redukcii východiskovej hodnoty. Žalobca navrhol potvrdiť rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania. Žalobca si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania

6. Žalovaný v replike uviedol, že žalobca sa vo svojom vyjadrení vôbec nezaoberal procesnoprávnymi skutočnosťami namietanými žalovaným v odvolaní. Žalobca neuviedol k týmto skutočnostiam žiadne relevantné argumenty. Žalovaný jednoznačne preukázal spornosť vykonaných dôkazov čo do spôsobu, tak aj do obsahu znaleckých posudkov, a to najmä predkladanými dôkazmi, ktoré súd buď vôbec nevykonal alebo vykonal bez právneho a vecného zohľadnenia a túto skutočnosť nedostatočne odôvodnil v odvolaní napádanom rozsudku. Ani žalobca nemá jednoznačne jasno vo vykonávaní dôkazov prvoinštančným súdom z obsahu dotknutého rozsudku vydaného prvoinštančným súdom. Žalobca uvádza spôsoby vykonania dôkazov, akými mohli byť vykonané prvoinštančným súdom, čo vzhľadom na žalovaným vytykané nedostatky v odôvodnení sporného rozsudku potvrdzujú výlučne tvrdenia žalovaného v odvolaní. Podľa právneho názoru žalovaného nie je jednoznačne zrejмый postup, ako aj spôsob vykonávania dôkazov, pre obe strany sporu. Domnelé právne závery žalobcu, ktoré vyplývajú z obsahu vyjadrenia potvrdzujú právnu neistotu a zmätočnosť rozsudku. Neistý subjektívny právny názor žalobcu jednoznačne nemôže nahrádzať právne záväzný záver prijatý rozsudkom prvoinštančného súdu ako ani riadne právne odôvodnenie rozsudku.

Zo žalobcom uvádzanej citácie novely vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 213/2017 Z.z. v platnom znení je jednoznačné, že aj samotná žalobcom uvádzaná citácia svojim obsahom potvrdzuje existenciu a rozlišovanie situácie, kedy sa pre potrebu redukujúcich faktorov pozemok považuje za zastavaný, a kedy za nezastavaný, ako aj upozorňuje, že v prípade zastavania pozemku môže mať táto skutočnosť vplyv na zmenu koeficientu redukujúcich faktorov v každom vypracovávanom znaleckom posudku.

Jediná skutočnosť, ktorá z tejto citácie žalobcu vyplýva je, že z takéhoto uplatnenia redukujúceho faktora sa uplatní výnimka len v prípade, ak je znalecký posudok vypracovávaný za účelom vyporiadania vlastníckych práv k pozemku medzi vlastníkom pozemku a vlastníkom stavby, čo žalobca jednoznačne nemôže stotožňovať s predmetom v ktoromkoľvek z vypracovaných znaleckých posudkov týkajúcich sa merita veci.

K meritu veci bolo jednoznačným účelom každého znaleckého posudku stanoviť výšku nájmu z pozemku, čo naopak potvrdzuje skutočnosť, že tento redukujúci faktor pri každom takto vypracovávanom znaleckom posudku mal byť zohľadnený, a to v každom jednom prípade.

Okrem podstatných odborných skutočností pre meritum veci bolo prijatých viacero zásadných právnych zmien. V súdnom konaní sp. zn.: 23Cb/82/2015 k znaleckému posudku č. 74/2018 vypracovanom Ing. Tiborom Škripcom bola oboma stranami sporu vyjadrená požiadavka o zmenu metodiky predmetného znaleckého posudku č. 74/2018 vzhľadom na právnu neaktuálnosť. Obdobne ako v tunajšom súdnom spore bola tiež vyjadrená požiadavka žalovaného na zmenu redukujúceho koeficientu zo skutkovým a právnym odôvodnením približujúcim sa meritu veci (obdobné namietanie nezohľadnenia novely vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 213/2017 Z.z. v platnom znení, obdobné namietanie nezohľadnenia stavby na pozemku).

Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) Civilného

sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a III. (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Predmetom konania zostala požiadavka žalobcu na zaplatenie sumy 4.189,50 eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v majetkovom prospechu žalovaného za užívanie pozemkov vo vlastníctve žalobcu bez právneho dôvodu. Súd prvej inštancie vychádzajúc z výsledkov dokazovania dospel k záveru, že žalovaný užíval bez právneho dôvodu od 18.2.2011 – 17.2.2013 pozemky registra C parc. č. 5242/1 a parc. č. 5242/2 o celkovej výmere 1.105 m² zapísané na LV č. XXXX kat. úz. D. vo vlastníctve žalobcu a pri určení výšky odplaty vychádzal zo znaleckého posudku Ing. Dezidera Csekyho. Žalovaný nesúhlasil s rozsudkom súdu prvej inštancie, v odvolaní poukazoval najmä na nesprávne vyhodnotený znalecký posudok Ing. Csenkyho, vytýkal súdu nevykonanie navrhnutých dôkazov. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného vo veci samej je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie vykonal všetky potrebné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, či rozhodnutie súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia veci, či súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 387 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (ods. 1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (ods. 2).

Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku vo veci samej, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku vo veci samej, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku vo veci samej. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by

sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchyliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b, d), e), f) a h) Civilného sporového poriadku.

Podstatou odvolacej argumentácie žalovaného bolo, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, v dôsledku čoho súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nevykonal navrhnuté dôkazy.

Odvolačný súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 Civilného sporového poriadku. Ak aj žalovaný v odvolaní poukazuje na nesprávne skutkové zistenia, je potrebné uviesť, že odvolačný súd je podľa ustanovenia § 383 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolačný súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

Žalovaný v odvolaní v podstate namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam preukázania výšky uplatneného bezdôvodného obohatenia (výšky odplaty za užívanie obvyklé v danom čase a mieste).

Odvolačím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

Podľa § 191 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (ods. 1). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (ods. 2).

Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolačný súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolačný súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré

skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

S poukazom na dôvody podanej žaloby, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že pre výšku uplatňovanej sumy z titulu užívania nehnuteľností patriacich žalobcovi žalovaným bez právneho dôvodu bolo podkladom vykonané znaleckého dokazovanie znaleckým posudkom. K odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne výšky uplatňovaného bezdôvodného obohatenia, odvolací súd uvádza, že závery súdu prvej inštancie o tejto otázke považuje za dostatočné. Vo vzťahu k tejto argumentácii žalovanej je nutné konštatovať v zhode so súdom prvej inštancie, že žalovaným tvrdené nedostatky znaleckého posudku súdom ustanoveného znalca Ing. Dezidera Csenkyho, neboli preukázané a odvolací súd poukazuje na podrobné odôvodnenie preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie.

Východiskom odvolacej argumentácie žalovaného vo vzťahu k skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie, bolo opakované vyjadrovanie nesúhlasu so závermi znaleckého posudku Ing. Dezidera Csenkyho, pričom v odvolaní sa žalovaný venoval spochybneniu znaleckého posudku jeho nelogickosťou a nepresvedčivosťou a následne tvrdil, že aj závery súdu prvej inštancie sú v tomto smere nedostatočné.

V súvislosti s námietkou žalovaného o nesprávnosti záverov znaleckého dokazovania odvolací súd v rovine vyhodnotenia znaleckého dokazovania poukazuje primerane a podporne na to, že podľa ustálenej súdnej praxe od iných dôkazných prostriedkov sa dôkaz znaleckým posudkom podaným ústne či písomne líši tým, že jeho hodnoteniu (podľa § 191 Civilného sporového poriadku) nepodliehajú znalecké závery v zmysle ich odbornej správnosti, súd pritom hodnotí presvedčivosť posudku, čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logické odôvodnenie znaleckého nálezu a jeho súlad s ostatnými prevedenými dôkazmi. Ide o špecifický a významný dôkaz, ktorý súd použije pri rozhodovacej činnosti založenej na riešení odbornej otázky. Znalec musí vychádzať z odborných znaleckých záverov a nielen zo skutočností, ktoré príslušná osoba alebo osoby vnímajú svojimi zmyslami. Po oboznámení sa so Znaleckým posudkom č. 70/2019 znalca Ing. Dezidera Csenkyho ako aj výsluchom na pojednávaní odvolací súd konštatuje, že znalec ustanovený vo veci so zreteľom na svoje odborné znalosti a skúsenosti prehľadným a logickým zdôvodnením vyložil svoje odborné závery a podklady, z ktorých pri zodpovedaní jemu zadanej odbornej otázky postupoval. Správne postupoval súd prvej inštancie, ak v súdenom spore považoval za jeden z ťažiskových dôkazných prostriedkov práve znalecký posudok znalca Ing. Dezidera Csenkyho.

Pravidlá hodnotenia dôkazov spravujú teóriu voľného hodnotenia dôkazov, teda aj znalecký posudok hodnotí súd voľne, v súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi a z hľadiska jeho vnútornej logiky. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že znalecký posudok vo veci je nelogický a nepresvedčivý. Súd prvej inštancie totiž pre svoje rozhodnutie zbral do úvahy všetky vykonané dôkazy, pričom po individuálnej selekcii každého jednotlivého dôkazu, pristúpil k následnému hodnoteniu všetkých dôkazov vo vzájomnej súvislosti a svoj myšlienkový postup v hodnotení dôkazov presvedčivo odôvodnil. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj konkrétnymi námietkami žalovaného voči znaleckému posudku (bod 24. odôvodnenia) s ktorým odôvodením sa odvolací súd stotožnil a závery tam uvedené považuje za vecne správne. Pokiaľ ide o hodnotenie znaleckého posudku Ing. Gergiča predloženého žalobcom súd prvej inštancie nepochybil, ak Ing. Gergiča vypočul ako svedka a nie ako znalca a jeho znalecký posudok celkom zjavne súd prvej inštancie hodnotil ako listinný dôkaz jednotlivo a v súhrne, pričom odvolací súd nepovažuje takýto postup za nesprávny. Pokiaľ súd prvej inštancie uviedol zistenia zo znaleckého posudku Ing. Gergiča a následne tieto zistenia vyhodnotil aj v kontexte

záverov znaleckého posudku v konaní, postupoval správne a v súlade so zásadami spravujúcimi hodnotenie dôkazov. Žalovaný poukazoval na výklad vyhlášky č. 492/2004 v znení neskorších predpisov, ktorý podľa názoru odvolacieho súdu nemá vplyv na správnosť záverov znalca. Žalovaným uvedená právna úprava neobsahuje koeficient redukujúcich faktorov zastavanosť pozemku stavbou, preto znalec redukujúci faktor nepoužil. Obrana žalovaného spočívajúca na existencii koeficienta redukujúceho faktora, ktorý by ovplyvnil požadovanú výšku bezdôvodného obohatenia, bola neopodstatnená.

V bode 27. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie konštatoval, že konkrétne listinné dôkazy predložené žalovaným nemali žiadny význam pre rozhodnutie vo veci, žalovaný v odvolaní namieta, že relevancia hodnotených dôkazov je daná, pretože žalobcom je Mesto Hlohovec a predmetom sporu je stanovenie nájomného. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie je názoru, že v bode 27. odôvodnenia uvedené listiny nemohli spochybniť závery znaleckého posudku vo veci, existencia Všeobecne záväzného nariadenia žalobcu č. 130/2012 v okolnostiach danej veci bola bez významu.

Súd prvej inštancie v bode 28. odôvodnenia uviedol, že žalovaným predložené znalecké posudky v iných veciach, nehodnotil, pretože súd nemá na to potrebné odborné znalosti. Odvolateľ je názoru, že znalecké posudky mali byť posúdené rovnako ako ostatné dôkazy. Odvolací súd je názoru, že súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil dôvod, pre ktorý sa nimi nemohol zaoberať, pričom iná situácia bola pri znaleckom posudku Ing. Gergiča a následne znaleckého posudku v konaní, nakoľko tieto sa zaoberali spornými nehnuteľnosťami, ktoré v rozhodnom období žalovaný užíval bez právneho dôvodu. Odvolací súd nevidel žiadne opodstatnenie pre postup, prečo by mali byť rozhodujúce znalecké posudky predložené žalovaným, ktoré sa netýkali predmetu sporu. Z tohto dôvodu takéto listiny nemohli akokoľvek spochybniť závery znaleckého posudku vo veci.

Súd prvej inštancie v bode 26. odôvodnenia podobne pristúpil k hodnoteniu listinných dôkazov predložených žalovaným, ktoré nemali žiadny vplyv na predmetnú vec, pretože sa týkali finančnej náhrady za užívanie iných pozemkov v Meste Hlohovec. Odvolateľ v odvolaní argumentuje, že týmito listinami spochybňoval znalecký posudok v danej veci. Odvolací súd považuje závery súdu prvej inštancie v bode 26. odôvodnenia za správne, pretože nimi nemohla byť spochybnená výška určená znaleckým posudkom vo veci. V tejto súvislosti by závery znaleckého posudku vo veci, ktorý odvolací súd považoval za presvedčivý, mohli byť v teoretickej rovine spochybnené iba kontrolným znaleckým dokazovaním, ktoré vo veci nebolo navrhnuté.

Žalovaný v odvolaní zotrval na názore, že ním navrhnutý dôkaz znaleckým posudkom Ing. Škripca č. 74/2018 predloženým vo veci sp. zn. 23Cb/82/2015 mal byť v konaní vykonaný z dôvodu súdom tvrdeného nedostatku odbornej spôsobilosti posúdiť spornú vec.

Podstata odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku spočíva v takej skutočnosti, že ak strana sporu navrhla vykonanie dôkazov, ktoré boli spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ich nevykonával, vzniká nedostatok v skutkových zisteniach, ktoré treba odstrániť.

Podľa Článku 8 Civilného sporového poriadku strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

Súd prvej inštancie v bode 33. odôvodnenia uviedol prečo nevykonával tento dôkaz, uviedol neúčelnosť takéto dokazovania. Podľa názoru odvolacieho súdu súd nepochybil, ak zamietol návrh na vykonanie takéhoto dôkazu, pretože nebol spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a to za existencie preskúmateľného znaleckého posudku vo veci.

Odvolačný súd je názoru, že súd prvej inštancie sa v bodoch 25. - 28. odôvodnenia vysporiadal so všetkými dôkazmi predloženými žalovaným.

K odvolaciemu dôvodu žalovaného podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe v celom rozsahu vyhovel. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, totiž jednoznačne viedli k záveru, že k došlo k naplneniu podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka, keďže žalovaný získal bezdôvodné obohatenie tým, že užíval nehnuteľnosti bez právneho dôvodu a bezplatne patriace žalobcovi v období od 18.2.2011 do 17.2.2013, pričom výška odplaty bola znaleckým posudkom vo veci stanovená v uvedenom období na sumu 8.720 eur, ktorú sumu uložil žalovanému zaplatiť predmetným rozsudkom a taktiež rozsudkom súdu prvej inštancie č.k. 17C/216/2013-72 zo dňa 10.12.2014.

Rozsudok súdu prvej inštancie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatneným nárokom žalobcu. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, zistený po náležite vykonanom dokazovaní a vysporiadal sa aj so všetkými pre vec rozhodujúcimi argumentmi strán. Pritom sa odvolal na konkrétne právne predpisy, ktoré správne aplikoval na prejednávaný spor. Zo zisteného skutkového stavu teda vyvodil správny právny záver o preukázaní nároku uplatneného žalobcom.

Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie porušil svojim procesným postupom právo žalovaného na spravodlivý proces a to nesprávnymi skutkovými zisteniami vniesol do rozhodovacej činnosti arbitrárnosť a svojvoľu, nevysporiadaním sa s relevantnou argumentáciou žalovaného.

Odvolačný dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovaným v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie sa nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou arbitrárnosti, napadnutý rozsudok sa opiera o príslušné zákonné ustanovenia hmotného práva, nie je založený na svojvoľnosti. Súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal aj s relevantnou argumentáciou žalovaného, súd prvej inštancie uviedol dostatok dôvodov pre svoje

rozhodnutie a uviedol prečo nevykonal navrhnuté dôkazy žalovaným. Odvolací súd nezistil, že by súd prvej inštancie porušil právo žalovaného na spravodlivý proces.

Odvolací súd nezistil žiadne pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, teda nebol daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku.

Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalovaného zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku I. veci samej a vo výroku III. o nároku na náhradu trov konania podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

Senát krajského súdu prijal rozhodnutie pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).